

Mel. Jesu, dine dybe Vunder
1 Hjerter, lad dig ej indbilde,
At du er af Gud forstødt,
Hold dig fast til ordets kilde!
Evangelium er sødt.
Har du gjort din Gud imod,
O, han er jo from og god;
Har du samlet dig Guds vrede,
Glæd dig, nåden er tilrede!

2 Vel er du som andre arme
Adams sønner syndefuld,
Men Gud strækker sine arme
Mod dig hjertemild og huld;
Vender du dig om igen,
Se, så er han straks din ven;
Vær frimodig, Gud vil tage
Mod din angers gråd og klage!

3 Mener du, han er en løve,
Som kun tørster efter Blod?
Kærlighed og gunst at øve,
Dertil står hans sind og mod;
Gud han har et fadersind,
Vores jammer trænger ind
I hans søde faderhjerter,
Gud han føler selv din smerte.

4 Hør hans ord: så sandt jeg lever,
Vil jeg ej en synders død.
Du, som for Guds vrede bæver,
Glæd dig, det har ingen nød!
Når kun Gud din anger ser,
Alt hans hjerte mod dig ler,
Mildt han møder synd're bange,
Aldrig kommer de for mange.

5 Ingen hyrde så kan rende
Efter det fortabte får;
Kunde du Guds hjerte kende,
Hvordan det i lue står,
Når han ved den ondes list
En og anden sjæl har mist',
Før han finder dem med glæde,
Skulde du af glæde græde.

6 Gud, han ej alene ynder
Dem, som i hans nåde stå,

Men og efter dem sig skynder,
Som i Satans lænker gå,
Skønt, at deres tal er stort,
Som han har til fanger gjort,
Og ophidset dem, desværre,
Mod så stor en Gud og Herre.

7 Gud dog bliver ved at råbe
Fuld af kærlighedens brand,
Sanker fler' og fler' tilhobe
Ind igen i nådens stand;
Hov sig nu vil stille ind
Met et nåde-hungrigt sind,
Han, når han sin synd begræder,
Gud og alle engle glæder.

8 Gud og alle himle fryde
Sig at se en synders bod,
Alle englemunde bryde
Ud i glæde som en flod,
Alt, hvad han sig har forset,
Er, som det var aldrig sket,
Al hans synd er kast' i havet,
Alting, alting er begravet.

9 Ingen sø så stærk udbryder,
Ingen Strøm så vældig går,
Ingen ild så heftig syder,
Intet mod vor Gud formår,
Ingenting kan lignede
Herrens nådes store flod,
Vore synder bort at drive,
Medens vi er her i live.

10 Nu velan, I bange sjæle,
Her er nåde, Gud ske Lov!
Hvem vil pine sig og kvæle,
Da det ikke er behov!
Al den Synd, du mindes kan,
Vejer ikke mindste gran
Mod Guds nådes magt at regne,
Som du kan dig frit tilegne.

11 Var der tusinde og flere
Verdens riger skabt af Gud,
Og du havde dem og mere
Fylt med synd imod hans bud,
Det var meget, dog ej mer'

End den allermindste fjer
Mod Guds kærlighed at kende,
Som har ingen, ingen ende.

10 Luk da op til himmerige,
Søde Fader, nådens port,
At jeg ret derind kan kige
Og bese, hvor højt og stort
Nådens rige er og går,
At mit navn i himlen står!
Lad i kærlighed mig øve
Og dig aldrig mer' bedrøve!

P. Gerhard 1647; Brorson 1734